Pregaria.cat

Entrada

Més

Per LauraR el dj., 17/06/2021 - 08:35

En els darrers anys els científics han descobert que l'univers, no solament és immens sinó que es troba en un procés d'expansió accelerada, que traduït en xifres dona uns números difícils d'imaginar.

Si ara ens fixem en el món subatòmic, les recents investigacions mostren l'existència de noves partícules, més petites encara que els muons, dinamitzades per forces de natura encara desconeguda. Podríem dir, doncs, que el "moviment de progressió", tant en el que és més gran com en el que és més petit, és una llei no escrita de l'univers.

La realitat d'aquest "un grau més" també sembla formar part dels éssers vius. Les plantes s'estenen de forma espontània allà on troben espai, moltes vegades superant obstacles insalvables. Els organismes microscòpics com el plàncton o els virus es reprodueixen incansablement quan les condicions ambientals són favorables. La conducta instintiva de molts mamífers es modifica quan les circumstàncies reclamen una resposta no programada biològicament, com per exemple quan una femella ha alimentat la cria d'una altra espècie.

El temps, qualitat essencial de la existència humana i omnipresent en la cultura, és viscut segons la idea de progressió, independentment que el definim com un moviment lineal o circular.

El "més" és, igualment, un dinamisme propi de la psicologia i espiritualitat humanes. Plaer, curiositat, felicitat, amistat són alguns exemples de sentiments i valors, en els que la vivència és inseparable d'un anhel de "més".

Alguns en nom de la ciència poden titllar d'ingènua aquesta visió indicant que desconeix la complexitat del saber científic contemporani, però precisament els avenços en neuropsicologia afirmen que la racionalitat és solament una de les funcions intel·lectuals amb les que el cervell humà copsa la realitat.

El "més" no és un discurs simbòlic sobre la vida sinó que en revela la seva dinàmica pròpia. Fixem-nos en l'experiència interna de cadascú, l'impuls cap a "més" no el sentim com un afegit voluntarista, un complement, sinó com la columna vertebral del nostre creixement com a humans, el senyal decisiu que ens guia suggerint horitzons de vida més amplis.

Quan aquesta moció positiva s'esvaneix i l'activitat espiritual o el compromís social es tornen pesants, més que suportar-los amb resignació o exigir-se un esforç sobrehumà, cal preguntar-nos: a aquesta força de vida, què li està impedint de desenvolupar-se? potser una manera de veure? uns hàbits? unes mancances?

El discerniment és sempre el fidel company d'aquest "més", tant si intentem concretar-lo com si busquem revifar-lo.